

ges Barfel. Smidlertid gaar Forlaget, som det vil ses, ud paa, at, naar den Indvarslede bor i samme Kommune, skal han ogsaa paa Landet mødes med 24 Timers Barfel, og det er egentlig det Ønske, jeg har nogen Tvivl om, om ikke 24 Timers Barfel dog undertiden kan blive for lidt paa Landet; men det hører til de Punkter, hvor jeg gaar ud fra, at Thingets Medlemmer bedre kunne skønne over de lokale Forhold og deres Krav, og derfor Thinget ikke skulde finde nogen Betænkkelighed ved at vedtage dette Forslag, saa vil jeg for min Part heller ikke have det.

Ordføreren (Orenbøll): Maa det blot være mig tilladt at gjøre en Bemærkning til den høitærede Ministers Udtalelser betreffende Endringsforlaget under Nr. 14. Grunden, hvorfor Udvalget har foreslaaet 24 Timers Barfel, naar den Indvarslede bor i Kommunen, og ikke overensstemmende med det Kjørgældende har indskrænket denne Regel til Kjøbstæderne og Kjøbenhavn, er den, at der paa ganske enkelte Steder skal være Forligskommissioner paa Landet; det er Marsjagen til, at der er brugt denne Udtryksmaade. Men som Regel og som det Almindelige er jo Forholdet det, at Forligskommissionen holdes i Kjøbstæderne; i disse Tilfælde vil altsaa Enhver, der bor paa Landet, altid faae 4 Dages Barfel. Men selv hvor Forligskommissionen holdes paa Landet, tror jeg dog ikke, man kan sige, den Paagjældende vil være bopstholden, naar han faar fulde 24 Timers Barfel, naar han vel at mærke bor i selve Kommunen, hvor Forligskommissionen holdes. Der er jo mange andre Retsforhold, hvor han skal møde med 24 Timers eller Aftens Barfel for Eksempel i Politisager, saa jeg tror ikke, man skal være ængstelig for at vedtage det her foreslaaede Barfel.

Udsig: Det ærede 7de Medlem for 2den Areds (Schlegel) udtalte sig imod Udvalgets Forslag om, at § 2 litr. c skulde udgaa, og den høitærede Minister henstillede — saa forekom det mig — Afgjørelsen deraf ganske til Forsamlingen. Da det nu forekommer mig, at det i praktisk Henseende er af ikke liden Vigtighed, at Udvalgets Forslag bliver vedtaget, vil jeg tillade mig et Par Ord desangaaende. Alle ere jo enige om, at det er i høj Grad ønskeligt, at disse Sager blive afgjorte saa hurtig som muligt, da det er Sager, hvori der næsten aldrig er nogen som helst virkelig Retsstrid. Det dreier sig egentlig kun om at faae en Afgjørelse, for at Eksekution kan finde Sted; virkelige Indsigelser er der meget sjældent Spørgsmaal om. Det, det altsaa kommer an paa, er, ad hvilken Vej man hurtigst kan faae disse Sager afgjorte og bedst kan undgaa de Ulemper, der ere forbundne med, at denne Art Sager trækkes i Længdrag, og jeg tror da, at den praktiske Erfaring vil godtgjøre, at det ikke kan Andet end være

hensigtsmæssigt, at disse Sager først komme for i Forligskommissionen. Erfaringen vil nemlig vise, at ved de allerfleste af disse Sager have de Paagjældende ingen Indvending mod Fordringen at gjøre; de gaa med den største Fornøielse ind paa et Forlig, saa snart der blot bydes dem den allermindste Lempelse med Hensyn til Betalingsvilkårene, ja de gaa endog saa meget ofte ind paa Forlig uden nogen saadan Lempelse, fordi de erkjende, at der Intet er at sige til Sagen. Den paagjældende Kreditor skal have den Eksekutionshjemmel, som er nødvendig, for at han videre kan forfølge sin Ret; den anerkjender man tilkommer ham, man har Intet at indvende derimod og indgaaer som Følge deraf Forlig. Men naar det nu bestemmes, at disse Sager ikke længer skulle ind for Forligskommissionen, men strax ind for Retten, saa forekommer det mig, at man har megen Grund til at betrykte, at den paagjældende Debitor, naar en Retsdag skal begynde, oplaster det Spørgsmaal, om det dog ikke nu, naar der dog skal føres Proces, kunde være ganske hensigtsmæssigt at komme med en eller anden Indsigelse, som kunde forhale Sagen. Navnlig naar han i den Henseende henvender sig til en Sagfører og spørger ham, om der ikke kunde gjøres en saadan Indsigelse, er jeg meget bange for, at det ofte vil blive Tilfældet, at han faar opgivet saadanne Indsigelser, som i alt Fald kunne forhale Sagen; og begyndes der først paa den Slags Procedure, saa er en Begrænsning vanstelig, saa kan der finde Appel Sted, og den Paagjældendes Ret kan blive forhalet meget længe. Naar man gjør den Indvending: Ja, men i Verelsager, hvor den hurtigste Retsfølgning skal og bør anvendes, finder der jo ikke Forligsmægling Sted, saa vil jeg svare dertil: Ja, men i Verelsager er ogsaa ved selve Lovgivningen de Indsigelser, der kunne gjøres, ganske anderledes begrænsede end isølge Forordningen af 25de Januar 1828. Der er i Virkeligheden efter den nævnte Forordning ikke saa Indsigelser, som kunne fremkomme, og som Retten ikke uden videre kan afvise, men er nødt til at tage under Naaktjendelse, og det er aldeles vist, at der har været Tilfælde, om end kun enkelte, hvor der har fundet en i højeste Grad dilatorisk Procedure Sted i saadanne Sager, hvor denne Forordning var anvendelig, idet der uden nogen som helst Grund har været fremsat Indsigelser, som have ført til, at Behandlingen af Sager efter denne Forordning har strakt sig over et Tidsrum af flere Aar. Jeg tror derfor, at det virkelig vilde være et Tab, om den nu gjældende Bestemmelse, hvorefter disse Sager først skulle for Forligskommissionen, blev afløst; jeg tror, at, hvis man gjorde det, maatte man i alt Fald være betænkt paa en hel Forandring af Proceduren efter Forordningen af 25de Januar 1828, idet ellers let grundede Klager vilde kunne rejse sig.